NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
NIILO JÄÄSKINEN
prednesené 24. marca 2010 [1]

1. Svojím odvolaním Komisia Európskych spoločenstiev navrhuje zrušenie rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 1. júla 2008, Deutsche Post/Komisia (T-266/02, Zb. s. II-1233, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd zrušil rozhodnutie Komisie 2002/753/ES z 19. júna 2002 o opatreniach prijatých Spolkovou republikou Nemecko v prospech Deutsche Post AG [2].

2. V spornom rozhodnutí vyjadrila Komisia názor, že v rámci procesu reštrukturalizácie bývalej nemeckej správy pôšt a telekomunikácií dostala Deutsche Post AG značné kompenzačné platby pochádzajúce zo zdrojov štátu. Vzhľadom jednak na politiku predaja so stratou v odvetví trhu poštových balíkov sankcionovanú Komisiou v rozhodnutí z 20. marca 2001 [3], ktorým sa konštatovalo zneužitie dominantného postavenia zo strany Deutsche Post AG, jednak na stratu zaznamenanú Deutsche Post AG počas preskúmavaného obdobia zastávala Komisia názor, že agresívna cenová politika mohla byť financovaná iba pomocou zdrojov, ktoré Deutsche Post AG získala ako náhradu za poskytovanie služieb všeobecného hospodárskeho záujmu. V dôsledku toho Komisia dospela k záveru, že išlo o protiprávnu štátnu pomoc.

3. Súd prvého stupňa rozhodol, že Komisia porušila článok 87 ods. 1 ES [4] tým, že sa domnievala, že platby zo štátnych prostriedkov zvýhodnili Deutsche Post AG.

4. Hlavnou otázkou v rámci tohto odvolania je teda otázka vzťahujúca sa na metódu umožňujúcu určiť, či podnik poverený úlohami služby všeobecného hospodárskeho záujmu získal náhradu prevyšujúcu dodatočné náklady vyvolané poskytnutím uvedenej služby, ktorá môže predstavovať zvýhodnenie v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Táto otázka je súčasťou širšej diskusie vzťahujúcej sa na identifikáciu právnej povahy náhrady

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Neoficiálny preklad, Ú. v. ES L 247, s. 27, ďalej len „sporné rozhodnutie“.

3 — Rozhodnutie 2001/354/ES Komisie z 20. marca 2001 o konaní podľa článku 82 ES (Vec COMP/35.141 – Deutsche Post AG) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 125, s. 27).

4 — Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vydaný 1. júla 2008, odkazy na ustanovenia Zmluvy ES sledujú číslovanie, ktoré sa používalo pred nadobudnutím platnosti Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

nákladov vyvolaných plnením služby všeobecného hospodárskeho záujmu.

I — Skutkový stav, konanie a napadnutý rozsudok

5. Deutsche Post AG je veľkým podnikom, ktorý pôsobí tak v odvetví prepravy poštových zásielok, v ktorom má monopol, ako aj v ďalších dvoch poštových odvetviach, to znamená preprave balíkov a preprave novín a časopisov, pričom obe sú vystavené hospodárskej súťaži.

6. V odvetví prepravy balíkov Deutsche Post AG zabezpečuje na jednej strane služby prepravy balíkov podaných priamo pri poštových priečinkoch a na druhej strane služby prepravy väčšieho množstva balíkov, ktoré nespracovávajú priamo poštové priečinky (ďalej len „preprava balíkov z domu do domu“).

7. Čo sa týka prepravy balíkov z domu do domu, Deutsche Post AG zabezpečuje dve hlavné služby, to znamená na jednej strane prepravu balíkov z domu do domu zameranú na podnikateľskú klientelu, ktorá ju predtriedi vopred alebo podáva určité minimálne množstvo balíkov (ďalej len „segment podnikateľskej klientely“), a na druhej strane prepravu balíkov na účet podnikov zaoberajúcich sa zásielkovým predajom, ktoré zasielajú tovary objednané na základe katalógu alebo elektronickou cestou (ďalej len „segment ZP“).

8. V rámci procesu liberalizácie a reštrukturalizácie poštovej správy v súlade so zákonom o organizácii pošty (Postverfassungsgesetz) získala Deutsche Post AG od Deutsche Bundespost Telekom (ďalej len „DB-Telekom“) platby na účely nahradenia strát, ktoré jej vznikli v rokoch 1990 až 1995 (ďalej len „platby vykonané spoločnosťou DB-Telekom“).

9. Dňa 20. marca 2001 Komisia prijala rozhodnutie 2001/354, v ktorom v zásade došla k názoru, že Deutsche Post AG porušila článok 82 ES, keďže zneužila svoje dominantné postavenie iba v segmente ZP, a to konkrétne tým, že uskutočňovala politiku predaja so stratou, keď ponúkala nižšie ceny, ako sú jej prírastkové náklady.

10. Keďže proti tomuto rozhodnutiu nebol podaný opravný prostriedok, stalo sa konečným. Skutočnosť uplatňovania predátorských

cien a otázka získania protiprávnej štátnej pomoci však predstavujú dve rozličné otázky.

11. Dňa 19. júna 2002 Komisia prijala sporné rozhodnutie, v ktorom preskúmala najmä finančnú pomoc štátu v prospech Deutsche Post AG. Komisia zastávala názor, že verejná pomoc vo výške 572 miliónov eur (teda 1,1187 miliardy DEM) poskytnutá spoločnosti Deutsche Post AG je nezlučiteľná so spoločným trhom. V dôsledku toho nariadila vymáhanie protiprávne poskytnutej pomoci.

12. Na základe žaloby o neplatnosť podanej spoločnosťou Deutsche Post AG vyhovel Súd prvého stupňa žalobnému dôvodu Deutsche Post AG, podľa ktorého Komisia nepreukázala, že Deutsche Post AG bola zvýhodnená na základe platieb vykonaných spoločnosťou DB-Telekom. Súd prvého stupňa sa ďalej po tom, čo rozhodol, že Komisia porušila článok 87 ods. 1 ES, vyjadril aj k žalobnému dôvodu, podľa ktorého Komisia v každom prípade dospela k nesprávnemu záveru, že platby vykonané spoločnosťou DB-Telekom umožnili Deutsche Post AG pokryť čisté dodatočné náklady, ku ktorým viedla jej politika predaja so stratou. Po analyzovaní číselných údajov vzťahujúcich sa na vyššie uvedené čisté dodatočné náklady Súd prvého stupňa predmetnému žalobnému dôvodu tiež vyhovel.

II — O odvolaní

13. Na podporu svojho odvolania uvádza Komisia nasledujúce dôvody.

14. Vytýka napadnutému rozsudku, že porušil článok 87 ods. 1 ES a článok 86 ods. 2 ES. Komisia uvádza, že tieto ustanovenia boli Súdom prvého stupňa nesprávne vyložené, keďže Súd prvého stupňa rozhodol, že vylučujú metódu, inak v rozsudku nekritizovanú, ktorá umožňuje na základe logickej a relevantnej argumentácie dospieť k záveru o existencii štátnej pomoci. Navyše Komisia namieta nedostatok právomoci Súdu prvého stupňa a uvádza porušenie článku 230 ES, keďže Súd prvého stupňa prekročil medze svojej právomoci a preskúmavacej právomoci, ktorú vyvodzuje z článku 230 ES. Komisia tiež namieta porušenie článku 36 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie z toho dôvodu, že Súd prvého stupňa neodôvodnil svoj záver o nevhodnosti metódy použitej v spornom rozhodnutí.

15. Okrem toho listom doručeným Súdnemu dvoru 9. decembra 2008 Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (ďalej len „BIEK“) predložil vyjadrenie k odvolaniu na podporu odvolateľa. Listom zo 4. decembra 2008 UPS Deutschland Inc. a UPS Europe NV (ďalej len „UPS“) spoločne predložili vyjadrenie k odvolaniu a vzájomné odvolanie.

16. Pokiaľ ide o hlavnú otázku, konkrétne o metódu, ktorú mohla Komisia v danom prípade uplatniť, Komisia Súdnemu dvoru navrhuje, aby všetky odvolacie dôvody posúdil spoločne.

17. Zdá sa mi však vhodné rozdeliť odvolacie dôvody podľa toho, či sa týkajú hlavného odôvodnenia napadnutého rozsudku alebo jeho doplňujúceho odôvodnenia.

III — Úvodné poznámky k rozsahu súdneho preskúmavania aktov Komisie v oblasti štátnej pomoci

18. Na úvod je potrebné pripomenúť, že pojem štátnej pomoci, ako je definovaný v Zmluve, sa musí vykladať na základe objektívnych skutočností. Z tohto dôvodu musí súd Spoločenstva v zásade a s ohľadom tak na konkrétne okolnosti sporu, o ktorom rozhoduje, ako aj na technickú alebo komplexnú povahu hodnotení uskutočnených Komisiou, vykonávať celkové preskúmavanie, pokiaľ ide o otázku, či opatrenie patrí do pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES. [5]

19. Ako zdôraznil generálny advokát Cosmas vo svojich návrhoch vo veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia [6], tak Súdny dvor, ako aj Súd prvého stupňa a vnútroštátny súd, keď majú preskúmať, kedy je dôvodné kvalifikovať vnútroštátne opatrenie ako štátnu pomoc v zmysle článku 92 ods. 1 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 87 ods. 1 ES), musia vykonať – zásadne a v rozsahu, v akom je to možné – vyčerpávajúce preskúmanie merita sporu. Od tohto pravidla sa možno odchýliť len v prípade, že súd konštatuje splnenie osobitných podmienok vylučujúcich extenzívne súdne preskúmanie. Podľa generálneho advokáta Cosmasa nemožno tvrdiť, že pokiaľ sa vynára otázka výkladu a uplatňovania článku 92 ods. 1 Zmluvy, sú tieto osobitné podmienky, ktoré obmedzujú možnosti súdneho zásahu do merita veci, *a priori* splnené.

20. Z toho vyplýva, že v rámci súdneho preskúmavania opatrení z hľadiska článku 87 ods. 1 ES je úplné preskúmanie pravidlom, zatiaľ čo obmedzené preskúmanie predstavuje výnimku. [7]

5 — Pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. mája 2000, Francúzsko/Ladbroke Racing a Komisia, C-83/98 P, Zb. s. I-3271, bod 25, a z 1. júla 2008, Chronopost/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, Zb. s. I-4777, bod 141, ďalej len „Chronopost II“.

6 — Pozri bod 15 uvedených návrhov.

7 — To je odlišná situácia od situácie, ktorá nastáva pri uplatňovaní článku 87 ods. 3 ES, teda keď je Komisia vyzvaná vyjadriť sa k zlučiteľnosti opatrenia zakladajúceho štátnu pomoc. Pozri rozsudok z 11. septembra 2008, Nemecko/Kronofrance, C-75/05 P a C-80/05 P, Zb. s. I-6619, bod 59, ako aj citovanú judikatúru.

21. Po druhé, pokiaľ ide o komplexné ekonomické posúdenie, z judikatúry vyplýva, že súdne preskúmanie aktu Komisie, v rámci ktorého treba také posúdenie vykonať, sa musí obmedziť na overenie dodržania procesných predpisov a predpisov týkajúcich sa odôvodnenia, vecnej správnosti skutočností, ktoré viedli k prijatiu napádaného rozhodnutia, neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia týchto skutočností alebo neexistencie zneužitia právomoci [8].

22. Treba však pripomenúť, že aj keď Súdny dvor uznáva, že Komisia má v ekonomických záležitostiach priestor na voľnú úvahu, nevyplýva z toho, že súd Spoločenstva sa musí zdržať posúdenia výkladu údajov ekonomickej povahy uskutočneného Komisiou. [9]

23. Podľa judikatúry Súdneho dvora musí totiž súd Spoločenstva nielen preveriť vecnú správnosť predložených dôkazov, ich dôveryhodnosť a koherentnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú všetky relevantné údaje, ktoré musia byť zohľadnené pri posudzovaní komplexnej situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. [10] Podľa môjho názoru tieto okolnosti zahŕňajú aj uplatnené metódy.

24. Je však nesporné, že v rámci tohto posúdenia súdu neprináleží nahradiť ekonomické posúdenie Komisie svojím vlastným. [11]

25. Práve vo svetle týchto zásad teda treba preskúmať dôvody uvedené v rámci tohto odvolania.

8 — Pozri rozsudok Chronopost II, bod 143.

9 — Pozri v oblasti koncentrácií rozsudky z 15. februára 2005, Komisia/Tetra Laval, C-12/03 P, Zb. s. I-987, bod 39, a z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, Zb. s. I-9947, bod 56. Pozri von DANWITZ, T.: *Europäisches Verwaltungsrecht*. Springer, Berlin, 2008, s. 361. Podľa autora právo Únie na rozdiel od nemeckého práva v zásade nerozlišuje medzi na jednej strane mierou voľnej úvahy týkajúcou sa hodnotenia skutkových okolností („Beurteilungsspielraum auf Tatbestandsseite“) a na strane druhej diskrečnou právomocou, pokiaľ ide o právne následky („Ermessen auf Rechtsfolgenseite“).

10 — Pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. januára 1979, Racke, 98/78, Zb. s. 69, bod 5; z 22. októbra 1991, Nölle, C-16/90, Zb. s. I-5163, bod 12; Komisia/Tetra Laval, už citovaný, bod 39, a z 18. júla 2007, Industrias Químicas del Vallés/Komisia, C-326/05 P, Zb. s. I-6557, bod 76.

11 — Uznesenie z 25. apríla 2002, DSG/Komisia, C-323/00 P, Zb. s. I-3919, bod 43, a rozsudok Španielsko/Lenzing, už citovaný, bod 57.

IV — O prvom odvolacom dôvode

A — *O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu*

1. Tvrdenia účastníkov konania

26. Prvou časťou svojho prvého odvolacieho dôvodu Komisia podporovaná BIEK a UPS uvádza, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keďže v napadnutom rozsudku nie je uvedený žiaden nedostatok metódy použitej v spornom rozhodnutí.

27. Podľa Komisie sa toto rozhodnutie neopieralo iba o „hypotézu“. Naopak, išlo o odôvodnený záver, čo znamená, že uvedené rozhodnutie vyvodzuje záver z už známych skutkových okolností prostredníctvom logickej úvahy. Podľa Komisie ide o proces dedukcie, ktorý umožňuje vyvodiť zo skutkových okolností A a B záver C, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť každého ňou prijímaného rozhodnutia tohto druhu. Na ilustráciu svojej úvahy sa Komisia opiera o príklad, podľa ktorého, ak je preukázané, že vlak opustil stanicu A na jedinej trati a že prišiel, tak ako bolo predpokladané, na stanicu B, možno z toho vyvodiť, že prešiel cez stanicu C umiestnenú na tejto jedinej trati medzi stanicou A a stanicou B.

28. Komisia Súdu prvého stupňa vytýka, že takú dedukciu považoval za „hypotézu“ a že zrušil jej rozhodnutie bez toho, aby uviedol nedostatky, ktoré mal obsahovať predmetný akt. Skutková dedukcia Komisie pritom spočívala na premise, že „peniaze predsa musia odniekiaľ pochádzať“.

29. V tomto ohľade Komisia zdôrazňuje, že keďže bolo preukázané na jednej strane, že služba prepravy balíkov bola stratová, a na druhej strane, že podnik vykonávajúci službu prepravy balíkov nedosiahol iné prebytky, ktoré by mohol vyčleniť pre službu prepravy balíkov, jediný záver, ktorý podľa nej prichádza do úvahy, je záver, že nekalá cenová politika Deutsche Post AG bola financovaná zo štátnej pomoci, ktorá jej bola poskytnutá.

30. Deutsche Post AG na tvrdenia Komisie odpovedá, že Súd prvého stupňa nebol povinný uviesť dôvody, prečo nebola metóda vybratá Komisiou správna, keďže pojem štátnej pomoci je objektívnym pojmom. Deutsche Post AG totiž tvrdí, že Komisia nedisponuje voľnou úvahou na účely určenia, či opatrenie predstavuje alebo nepredstavuje

štátnu pomoc v rámci uplatňovania článku 87 ods. 1 ES.

2. Posúdenie

31. Podľa nemeckej vlády, ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník na podporu Deutsche Post AG, nejde o jednoduchý spor o metóde umožňujúcej dospieť k rovnakému výsledku. Metóda Komisie sa totiž líši z hľadiska svojho výsledku od inej metódy, ktorá umožňuje posúdiť existenciu výhody v zmysle článku 87 ods. 1 ES priamo, teda bez údajnej nevyhnutnej dedukcie.

a) Kvalifikácia finančnej náhrady v rámci služby všeobecného hospodárskeho záujmu

34. Čo sa týka identifikácie právnej povahy finančnej náhrady, v judikatúre sa už roky stretávajú dve právne línie. Ide na jednej strane o prístup nazývaný „štátna pomoc“ a na druhej strane prístup nazývaný „kompenzačný“. [13]

32. Nemecká vláda s odkazom na rozsudok Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg [12] uvádza, že po prvé čisté dodatočné náklady vyvolané povinnosťami vo všeobecnom záujme zaťažujúcimi poštové služby by mali byť vyčíslené so zohľadnením určitých parametrov a že po druhé musia byť porovnané so zdrojmi prevedenými na účely náhrady.

35. Podľa prístupu „štátna pomoc“ predstavuje každé financovanie povinnosti verejnej služby z verejných zdrojov štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

33. Napokon podľa nemeckej vlády nejde o prípad posudzovania komplexných hospodárskych vzťahov.

12 — Rozsudok z 24. júla 2003, C-280/00, Zb. s. I-7747.

13 — NETTESHEIM, M.: Europäische Beihilfeaufsicht und mitgliedstaatliche Daseinsvorsorge. In: *Europäisches Wirtschafts- und Steuerrecht,* 2002, Heft 6, s. 253. Autor rozlišuje na jednej strane metódu pôsobiacu na úrovni skúmania prvkov definujúcich pojem štátna pomoc („Tatbestandslösung“), v rámci ktorej nie sú kompenzačné plnenia považované za štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES, a na strane druhej dve ďalšie metódy, v rámci ktorých by každé kompenzačné plnenie zo strany štátu bolo na pojmovej úrovni kvalifikované ako pomoc, ktorej zlučiteľnosť by mohla byť založená buď na článku 86 ES („Spezialitätslösung“), alebo na článku 87 ES („Rechtfertigungslösung“); QUIGLEY, C.: *European State aid law and policy*. Hart, Oxford, 2009, s. 158 a nasl. Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs 30. apríla 2002 vo veci GEMO, C-126/01 (rozsudok z 20. novembra 2003, Zb. s. I-13769), body 94 a 95.

36. Tento typ financovania však môže byť označený za zlučiteľný so spoločným trhom po preskúmaní vykonanom Komisiou, ktoré môže byť založené tak na článku 87 ods. 2 a 3 ES, ako aj na ustanovení objavujúcom sa v článku 86 ods. 2 ES. Tento prístup je ilustrovaný najmä rozsudkami Súdu prvého stupňa FFSA a i./Komisia [14] a SIC/Komisia [15]. Po vyjadrení názoru, že finančná náhrada vo forme daňového zvýhodnenia predstavuje štátnu pomoc, Súd prvého stupňa v uvedenom rozsudku FFSA a i./Komisia rozhodol, že vyplatenie štátnej pomoci môže byť na základe článku 86 ods. 2 ES vyňaté zo zákazu článku 87 ES vtedy, keď smeruje iba k náhrade dodatočných nákladov vyvolaných plnením osobitného poslania prináležiaceho podniku poverenému poskytovaním služby všeobecného hospodárskeho záujmu a jej poskytnutie sa javí ako nevyhnutné na to, aby mohol uvedený podnik zabezpečovať svoje povinnosti verejnej služby za podmienok hospodárskej rovnováhy. [16]

37. Podľa kompenzačného prístupu, ktorý má pôvod v rozsudkoch ABDHU [17] a najmä Ferring [18], nepredstavujú náhrady za plnenie povinnosti verejnej služby štátnu pomoc.

38. O štátnu pomoc ide iba vtedy, keď by kompenzácia prevyšovala dodatočný náklad vyvolaný úlohou verejnej služby. V uvedenej veci ADBHU sa generálny advokát Lenz domnieval, že pokiaľ náhrady neprevyšujú nepokryté ročné skutočne vykázané náklady podnikov, berúc do úvahy primeraný zisk, nemôže ísť o zvýhodnenie v zmysle Zmluvy. [19] Súdny dvor s ním súhlasil a zdôraznil, „že v danom prípade nejde o pomoc v zmysle článku 92 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 87 ES) ale cena predstavuje protihodnotu za plnenia poskytnuté podnikom na zber a likvidáciu odpadov“. [20]

39. Ako poznamenal generálny advokát Tizzano v už citovanej veci Ferring, ak štát ukladá podniku určité povinnosti vo verejnom záujme, pokrytie dodatočných nákladov vyplývajúcich zo splnenia týchto povinností predmetný podnik nijako nezvýhodňuje, ale slúži na to, aby sa predišlo nespravodlivej situácii znevýhodňujúcej podnik vo vzťahu k jeho konkurentom. [21]

40. Pozmenenie obvyklých podmienok hospodárskej súťaže bude teda podľa generálneho advokáta Tizzana možné iba v prípade, keď náhrady prevyšujú čistý dodatočný náklad vyplývajúci z plnenia povinnosti verejnej

14 — Rozsudok z 27. februára 1997, T-106/95, Zb. s. II-229.

15 — Rozsudok z 10. mája 2000, T-46/97, Zb. s. II-2125, bod 82. Rozsudok Súdneho dvora z 15. marca 1994, Banco Exterior de España (C-387/92, Zb. s. I-877), možno k tomuto prístupu tiež zaradiť. Pozri návrhy vo veci GEMO, už citovanej, bod 99.

16 — Bod 178.

17 — Rozsudok zo 7. februára 1985, 240/83, Zb. s. 531.

18 — Rozsudok z 22. novembra 2001, C-53/00, Zb. s. I-9067.

19 — Pozri návrhy prednesené 22. novembra 1984.

20 — Rozsudok ADBHU, už citovaný, bod 18.

21 — Pozri bod 61 návrhov.

služby. [22] Keď sa financovanie zo zdrojov štátu obmedzuje na kompenzáciu objektívneho znevýhodnenia spôsobeného štátom príjemcovi zdrojov, nejde o hospodárske zvýhodnenie, ktoré by mohlo vyvolať skreslenie hospodárskej súťaže. [23]

41. Kompenzačný prístup sledovaný Súdnym dvorom v už citovanom rozsudku Ferring kritizoval generálny advokát Léger vo svojich návrhoch vo veci Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg. [24] Podľa neho kompenzačný prístup prispieva k rozvráteniu ustanovení stanovujúcich výnimky, pokiaľ ide o štátnu pomoc, keďže vyžaduje preskúmavanie zlučiteľnosť pomoci v rámci článku 87 ods. 1 ES. [25]

42. Súdny dvor však v už citovanom rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg rozhodol, že pokiaľ verejné subvencie poskytnuté podnikom, ktoré sú výslovne poverené plnením povinností verejnej služby, s cieľom kompenzovať výdavky vynaložené pri plnení týchto povinností spĺňajú štyri podmienky uvedené v rozsudku, nepatria do pôsobnosti článku 87 ods. 1 ES. Podľa Súdneho dvora kompenzácia povinnosti verejnej služby nepredstavuje zvýhodnenie, keďže „nevedie k tomu, že podniky získajú výhodnejšie konkurenčné postavenie v porovnaní s konkurenčnými podnikmi“. Naproti tomu štátny zásah, ktorý nespĺňa jednu alebo viacero uvedených podmienok, by mal byť považovaný za štátnu pomoc v zmysle tohto ustanovenia. [26]

43. Nakoniec vo svojich návrhoch vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku GEMO, generálny advokát Jacobs navrhol uplatniť analýzu financovania služieb všeobecného záujmu zo zdrojov štátu, ktorá

22 — Tamže, bod 62.

23 — Tamže, bod 63. V rozsudku Ferring Súdny dvor odmietol analýzu pojmu zvýhodnenia použitú Súdom prvého stupňa v už citovanom rozsudku FFŠA a i./Komisia.

24 — Ako uviedol generálny advokát Léger vo svojich druhých návrhoch zo 14. januára 2003 v už citovanej veci Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, koncepcia zvýhodnenia vyplývajúca zo zmlúv je „hrubým“ pojmom pomoci alebo teóriou „očividného“ zvýhodnenia. Pri tomto prístupe musia byť zvýhodnenia priznávané verejnými orgánmi a protihodnota zaťažujúca príjemcu skúmané osobitne. Existencia tejto protihodnoty nie je relevantná na určenie toho, či štátne opatrenie predstavuje pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Zohľadní sa až v neskoršom štádiu analýzy, a to pri posudzovaní zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom (pozri body 33 a 34).

25 — Druhé návrhy vo veci Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, bod 46.

26 — Rozsudok Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, už citovaný, body 87 a 94. Pre informáciu pripomínam, že podľa kritérií uvedeného rozsudku: 1. prijímajúci podnik musí byť skutočne poverený plnením povinností verejnej služby a tieto povinnosti musia byť jasne definované; 2. kritériá, na základe ktorých sa vypočíta náhrada, musia byť vopred objektívne a transparentne stanovené; 3. náhrada nemôže prekročiť sumu, ktorá je potrebná na pokrytie všetkých alebo časti nákladov vzniknutých pri plnení úloh verejnej služby, berúc do úvahy príslušné tržby, ako aj primeraný zisk z plnenia týchto povinností, a 4. ak sa výber podniku, ktorý bude poverený plnením povinností verejnej služby v konkrétnom prípade neuskutočňuje prostredníctvom výberového konania v rámci verejnej súťaže, výška nevyhnutnej náhrady musí byť určená na základe analýzy výdavkov, ktoré by stredne veľký podnik, dobre riadený a primerane vybavený, vynaložil pri plnení týchto povinností, zohľadniac pri tom súvisiace príjmy, ako aj primeraný zisk za plnenie týchto povinností.

by závisela od povahy vzťahu medzi poskytnutým financovaním a uloženými povinnosťami verejného záujmu na jednej strane a jednoznačnosťou, s akou sú tieto povinnosti definované, na druhej strane. [27] Predovšetkým zdôraznil, že voľba medzi prístupom „štátna pomoc" a kompenzačným prístupom nie je jednoduchou teoretickou otázkou, ale zahŕňa praktické dôsledky, ako aj významné procesné dôsledky. [28]

b) Ťažkosti spojené so zistením nákladov služby všeobecného hospodárskeho záujmu

44. Pre potreby tejto veci je istotne kľúčovou otázkou to, či je metóda vybraná Komisiou vhodná na identifikáciu situácie, v ktorej náhrada prevyšuje to, čo je nevyhnutné ako primeraná náhrada dodatočných nákladov vyplývajúcich z povinností všeobecného záujmu a v dôsledku toho, teda identifikáciu prípadného zvýhodnenia na strane podniku.

45. Predsa však zastávam názor, že voľba metódy je neoddeliteľne spojená s voľbou uskutočnenou Súdnym dvorom, pokiaľ ide o kvalifikáciu náhrady za verejnú službu. Podľa mňa je totiž požiadavka zistenia čistého dodatočného nákladu v rozpore s prístupom obhajovaným Komisiou, podľa ktorého sa možno vyhnúť výpočtu *in concreto* a vychádzať z predpokladu. Nasledujúce pripomienky sú toho ilustráciou.

46. Pripomínam, že v rozsudku SFEI a i. Súdny dvor v záležitosti poskytovania služieb všeobecného hospodárskeho záujmu rozhodol, že predpokladom konštatovania existencie hospodárskeho zvýhodnenia je určenie obvyklej odmeny za predmetné služby. Také posúdenie vyžaduje hospodársku analýzu, ktorá zohľadňuje všetky faktory, ktoré by podnik pôsobiaci za obvyklých trhových podmienok musel vziať do úvahy pri určovaní odmeny za poskytnuté služby. K zvýhodneniu dochádza vtedy, keď má podnik prospech zo štátneho opatrenia, ktorý by nezískal za obvyklých trhových podmienok. [29]

47. Ťažkosti spojené so zistením nákladov boli odhalené Súdom prvého stupňa už v rámci už citovanej veci FFSA a i./Komisia,

27 — Bod 118. Okrem toho pozri návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Stix-Hackl 7. novembra 2002 vo veci Enirisorse, C-34/01 až C-38/01 (rozsudok z 27. novembra 2003, Zb. s. I-14243), v ktorých generálna advokátka vyjadrila pochybnosti, pokiaľ ide o možnosť uplatňovať riešenie Ferring za predpokladu, že povinnosti verejnej služby nie sú jasne definované.

28 — Návrhy vo veci GEMO, už citované, body 110 až 114.

29 — Rozsudok z 11. júla 1996, C-39/94, Zb. s. I-3547, body 60 a 61.

keď Súd prvého stupňa poukazoval na nevyhnutnosť zavedenia systému analytického účtovníctva pre podniky, ktoré sú poverené úlohami verejnej služby a súčasne sa zaoberajú aj činnosťami v odvetviach vystavených hospodárskej súťaži. [30]

48. Vo veci FFSA a i./Komisia bola možnosť krížových dotácií vylúčená, keďže suma predmetnej pomoci bola nižšia ako dodatočné náklady vyvolané plnením úlohy služby všeobecného hospodárskeho záujmu. V dôsledku toho bola metóda použitá Komisiou považovaná za vhodnú na dostatočné uistenie sa z právneho hľadiska o tom, že poskytnutie štátnej pomoci nevedie ku krížovej dotácii v rozpore s právom Spoločenstva. [31]

49. Poznamenávam, že vo veci Chronopost a. i./Ufex a i. sa Súdny dvor ďalej odvolal na analýzu dostupných objektívnych a overiteľných skutočností, [32] spresniac, že zistenie štátnej pomoci v prospech SFMI-Chronopost „môže byť vylúčené, ak je na jednej strane preukázané, že požadovaná protihodnota pokrýva riadne všetky variabilné dodatočné náklady vznikajúce poskytovaním logistickej a obchodnej pomoci, adekvátny príspevok na fixné náklady súvisiace s používaním poštovej siete, ako aj primerané zhodnotenie vlastného kapitálu v rozsahu, v akom bol určený na činnosti v rámci súťaže SFMI-Chronopost, a pokiaľ, na druhej strane, žiadny údaj neumožňuje domnievať sa, že tieto údaje boli podhodnotené alebo určené svojvoľne“. [33]

50. Okrem toho tak kompenzačný prístup už citovaného rozsudku Ferring [34], ako aj informácie týkajúce sa kompenzácie objavujúce sa v tretej a štvrtej podmienke už citovaného rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg hovoria v prospech požiadavky presného výpočtu a kontroly alokácie nákladov. [35] Judikatúra nasledujúca po uvedenom rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg speje k objasneniu vyššie uvedených podmienok. [36]

30 — Bod 186. V tomto ohľade poznamenávam, že aktom, ktorý bol v danej veci uplatniteľný, bola smernica Komisie 80/723/EHS z 25. júna 1980 o transparentnosti finančných vzťahov medzi členskými štátmi a štátnymi podnikmi (Ú. v. ES L 195, s. 35; Mim. vyd. 08/001, s. 20).

31 — Uznesenie z 25. marca 1998, FFSA a i./Komisia, C-174/97 P, Zb. s. I-1303, bod 33.

32 — Rozsudok z 3. júla 2003, C-83/01 P, C-93/01 P a C-94/01 P, Zb. s. I-6993 (ďalej len „Chronopost I“). V bode 38 tohto rozsudku Súdny dvor spresnil, že „pri neexistencii akejkoľvek možnosti porovnať situáciu La Poste so situáciou súkromnej skupiny podnikov nepôsobiacich vo vyhradenom odvetví sa musia ‚obvyklé trhové podmienky', ktoré sú nevyhnutne hypotetické posudzovať s poukazom na objektívne a overiteľné skutočnosti, ktoré sú k dispozícii“.

33 — Tamže, bod 40.

34 — Bod 33.

35 — Pre pripomenutie podmienok Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg pozri poznámku pod čiarou 26.

36 — Pozri rozsudok Enirisorse, už citovaný, ako aj rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. februára 2008, BUPA a i./Komisia (T-289/03, Zb. s. II-81, bod 160), v ktorom Súd prvého stupňa rozhodol, že je potrebné preukázať pružnosť pri uplatňovaní rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, keď poukázal na ducha a účel podmienok, ktoré sa v ňom objavujú.

51. Pripomínam, že Komisia vo svojom rozhodnutí 2005/842/ES z 28. novembra 2005 o uplatňovaní článku 86 ods. 2 Zmluvy o ES na štátnu pomoc vo forme náhrady za služby vo verejnom záujme udeľovanej niektorým podnikom povereným poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu [37] uviedla, že výška náhrady nesmie prevýšiť to, čo je nevyhnutné na pokrytie nákladov vzniknutých pri plnení záväzkov služby vo verejnom záujme, so zohľadnením relevantných príjmov a primeraného zisku z akéhokoľvek vlastného kapitálu nevyhnutného na plnenie týchto záväzkov. Podľa Komisie sa náhrada musí skutočne použiť na poskytovanie príslušnej služby všeobecného hospodárskeho záujmu bez toho, aby bola dotknutá schopnosť podniku dosiahnuť primeraný zisk. [38] Z tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že náklady, ktoré je potrebné zohľadniť, zahŕňajú všetky náklady vzniknuté počas poskytovania služby všeobecného hospodárskeho záujmu. [39]

52. Čo sa týka metódy výpočtu, ktorú treba v danej veci uplatniť, z bodu 69 sporného rozhodnutia vyplýva, že nemecká vláda navrhovala definovať a vypočítať špecifické dodatočné náklady spojené s plnením povinnosti verejnej služby tak, že sa určí rozdiel medzi mimoriadnymi nákladmi znášanými spoločnosťou Deutsche Post AG ako pôvodným verejným správcom pri plnení týchto povinností a obvyklými nákladmi vyvolanými porovnateľnými plneniami poskytovanými v rámci hospodárskej súťaže. Tento návrh odkazuje na výpočet *in concreto* a zdá sa prijateľný.

53. Podľa niektorých autorov by však taký prístup mohol viesť k zneužívaniu pojmu „čisté dodatočné náklady“ v zmysle už citovaného rozsudku Ferring, keďže zo strany členského štátu by mohli byť pokrývané náklady vyplývajúce z nedostatku efektívnosti dotknutého podniku. [40]

54. V tomto ohľade uvádzam, že takto položená otázka neefektívnosti sa zaraďuje do rámca širšej diskusie týkajúcej sa systémov cenovej regulácie založených na zásade náhrady nákladov. Neefektívnosť určitého stupňa totiž vyplýva z vnútornej podstaty každého systému tohto druhu, keďže podnik nie je dostatočne motivovaný minimalizovať

37 — Ú. v. EÚ L 312, s. 67.

38 — „Výška náhrady obsahuje všetky výhody poskytnuté štátom alebo prostredníctvom štátnych prostriedkov v akejkoľvek forme. Primeraný zisk zohľadní všetky alebo niektoré prírastky produktivity dosiahnuté príslušnými podnikmi počas dohodnutého obmedzeného obdobia bez zníženia úrovne kvality služieb, ktorých poskytovaním poveril podnik štát.“ (článok 5 rozhodnutia).

39 — Návrh výpočtu na základe zásad analytického účtovníctva sa nachádza v uvedenom rozhodnutí.

40 — Pozri NETTESHEIM, M.: c. d..; BARTOSCH, A.: The „Net Additional Costs“ of Discharging Public Service Obligations: The Commission's Deutsche Post Decision of 19 June 2002. In: *European State Aid Law Quarterly,* zv. 1, 2002, č. 2, s. 189.

náklady, vo vzťahu ku ktorým zamýšľa získať kompenzáciu. [41]

55. Riešením by mohlo byť stanovenie cieľa zvýšenia efektívnosti v rámci náhrady nákladov služby všeobecného hospodárskeho záujmu. Poznamenávam, že výklad štvrtej podmienky už citovaného rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg vedie práve k zohľadneniu kritéria efektívnosti a optimalizácie nákladov. Podľa môjho názoru je toto kritérium súčasťou logiky podpory zdravej hospodárskej súťaže na trhu Únie.

c) Výpočet uskutočnený v danej veci Komisiou

56. Treba najskôr konštatovať, že v spornom rozhodnutí Komisia nepristúpila k skutočnému výpočtu nákladov. Komisia navyše odôvodňuje svoj prístup racionalizáciou konania. Podľa tejto inštitúcie, keďže riadna interná správna prax uprednostňuje metódu, ktorá jej umožňuje rýchlo a efektívne sa vyrovnať s námietkami prednesenými sťažovateľmi, Súdnemu dvoru neprináleží, aby namiesto nej rozhodoval o voľbe metódy, ktorú treba uplatniť.

57. Stručne povedané, Komisia dospela k záveru o existencii štátnej pomoci po tom, čo konštatovala existenciu platieb zo strany DB-Telekom a čistých dodatočných nákladov vzniknutých v odvetví služieb prepravy balíkov z domu do domu, ktoré je vystavené hospodárskej súťaži, ako aj straty zaznamenanej Deutsche Post AG. Komisia sa teda neusilovala určiť rozdiel medzi sumami, ktoré Deutsche Post AG získala, a nákladmi, ktoré Deutsche Post AG skutočne znášala v rámci poskytovania služby všeobecného hospodárskeho záujmu, aby určila výšku čistých dodatočných nákladov, ktoré teda majú predstavovať zvýhodnenie.

58. Čo sa týka podrobností výpočtu vykonaného Komisiou, domnievam sa, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že spojitosť medzi agresívnou cenovou politikou a získaním platieb zo strany štátu vyvoláva pochybnosti.

59. Komisia totiž nijako nepreukázala použitie predmetných súm v odvetví, v ktorom vznikli straty. Aj keď sa podľa dokumentov, ktoré mala Komisia k dispozícii, bývalá Bundespost obávala stagnácie objemu svojich zásielok a straty podielu na trhu a zastávala názor, že jej postavenie jednotky na trhu je ohrozené, tieto okolnosti samy osebe nijako

41 — V ekonomickej vede sa hovorí o „alokačnej efektívnosti"; pozri NETZ, J. S.: *Price regulation, a non technical overview,* 1999; pozri tiež SPULBER, D. F.: *Regulation and markets.* MIT, 1989, s. 134.

nepreukazujú využitie predmetných platieb na účely financovania agresívnej cenovej politiky.

60. Podľa mňa nemožno vylúčiť, že Deutsche Post AG mohla využiť zisky v odvetviach, ktoré nie sú otvorené hospodárskej súťaži, ako je monopol prepravy poštových zásielok, na účely financovania tejto politiky zliav, ktorá bola okrem toho sankcionovaná Komisiou. Nič tiež nepreukazuje, že nemohla zvýšiť svoje zadĺženie.

61. Navyše vo svojich písomných vyjadreniach Deutsche Post AG uvádza, že má nárok na náhradu čistých nákladov na poskytovanie služby všeobecného hospodárskeho záujmu za obdobie od roku 1990 do roku 1994 bez ohľadu na to, či v priebehu rokov nasledujúcich po roku 1994 dosiahla zisk alebo stratu. Tiež uvádza, že zdroje pochádzajúce z platieb zo štátnych prostriedkov boli spotrebované už k 1. januáru 1995, čiže straty, ktoré Deutsche Post AG utrpela v rokoch 1995 až 1998, vôbec nemohli byť pokryté prostredníctvom uvedenej náhrady.

62. V tomto ohľade je slabosť metódy uplatnenej Komisiou mimoriadne zarážajúca. Výpočet, ktorý vykonala, mal byť totiž časovo vymedzený, čiže mal definovať obdobie, v rámci ktorého bolo použitie náhrady analyzované. V ideálnom prípade mala Komisia vykonať osobitný výpočet výnosnosti vybraného aspektu činností uvedených v súvahe podniku.

63. Metóda vybraná Komisiou nevysvetľuje, z akého dôvodu je potrebné predpokladať, aj keď situácia Deutsche Post AG sa vyznačuje súčasne čistými dodatočnými nákladmi vyvolaným službou všeobecného hospodárskeho záujmu na jednej strane, a stratou vyplývajúcou z agresívnej cenovej politiky na druhej strane, že z predmetných štátnych prostriedkov sa financovala strata, a to napriek tomu, že ich kvalifikácia ako pomoci závisí od ich vyčlenenia na uvedenú službu všeobecného hospodárskeho záujmu, ako aj od ich spojitosti s nákladmi na túto službu.

64. Okrem toho napriek celkovej strate žalobcu, ktorú Komisia uvádza za roky zahrnuté v jej metóde výpočtu, je potrebné konštatovať, že Deutsche Post AG nepopierateľne dosahovala príjmy, hoci boli nižšie ako výdavky.

65. Ako zdôrazňuje nemecká vláda, náklady zahŕňajú tak čisté dodatočné náklady odôvodnené povinnosťami všeobecného záujmu zaťažujúcimi poštové služby, ktoré môžu byť z tohto dôvodu predmetom náhrady zo strany štátu, ako aj ďalšie náklady, ktoré nemôžu byť predmetom žiadnej náhrady.

66. Pokiaľ pritom uplatníme tvrdenie Komisie, podľa ktorého bola stratová politika nevyhnutne financovaná platbami z verejných zdrojov, na ostatné náklady Deutsche Post AG, vedie to k paradoxnému výsledku. Ako uviedla nemecká vláda, ak by sme nasledovali toto odôvodnenie, žiaden výdavok by nemohol byť pokrytý inými vlastnými výnosmi Deutsche Post AG vzhľadom na to, že Deutsche Post AG počas predmetného obdobia utrpela straty. Teda všetky výdavky by museli byť financované z verejných zdrojov.

67. Okrem toho, ako uvádza Deutsche Post AG vo svojich písomných vyjadreniach, Komisia nezohľadnila skutočnosť, že v ekonomickej realite platí, že ak nemôžu byť straty vykázané v danom roku pokryté vlastnými zdrojmi, vykážu sa ako straty prenášané do nasledujúcich účtovných období. V dôsledku toho nemohla Komisia zastávať názor, že strata zo služby doručovania balíkov z domu do domu je „nevyhnutne" financovaná prevodmi, ktoré uskutočnila DB-Telekom. [42]

68. V tom istom zmysle súhlasím so stanoviskom Súdu prvého stupňa, podľa ktorého bol prístup Komisie, pokiaľ ide o náklady Deutsche Post AG zdedené z minulosti, nedostatočný. Vzhľadom na rozsah činností Deutsche Post AG a najmä jej úlohu podniku povereného službou všeobecného hospodárskeho záujmu nemožno *a priori* prehliadať vplyv týchto nákladov zdedených z minulosti. Ako pritom vyplýva z bodu 84 napadnutého rozsudku, Komisia napriek informáciám poskytnutým nemeckou vládou v tomto ohľade nevyvodila nijaké závery.

69. Napokon, čo sa týka nesporných ťažkostí, ktorým môže čeliť Komisia pri výkone kontroly financovania služby všeobecného hospodárskeho záujmu, poznamenávam, že existuje rozdiel medzi ťažkosťami, ktoré sa týkajú ekonomických údajov a ich posúdenia na jednej strane, a administratívnymi ťažkosťami na druhej strane.

70. Pokiaľ ide o ťažkosti týkajúce sa ekonomických údajov, nemožno vylúčiť, že za istých okolností nebude dotknutý členský štát schopný poskytnúť Komisii presné informácie týkajúce sa napríklad interného použitia všeobecných prevádzkových nákladov alebo primeraného zhodnotenia vlastného kapitálu, keďže tieto sa používajú na rôzne činnosti. V tomto prípade sa domnievam, že je možné vychádzať z predpokladu založeného na skúsenosti alebo zdravom rozume.

42 — Podľa mňa teda príklad jedinej železničnej trate, na ktorý odkazuje Komisia, nie je relevantný, keďže systém financovania podniku nepredstavuje uzavretý systém, ale otvorený systém financovaný z rôznych zdrojov vrátane dlhov.

71. Čo sa týka administratívnych ťažkostí, ako pripomenul Súd prvého stupňa v bode 75 napadnutého rozsudku, Komisia disponuje právomocami, ktoré jej umožňujú uložiť členskému štátu povinnosť poskytnúť jej všetky dokumenty, informácie a údaje nevyhnutné na preskúmanie zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom. [43] Iba ak členský štát napriek príkazu Komisie požadované informácie neposkytne, je Komisia oprávnená ukončiť konanie a prijať rozhodnutie konštatujúce zlučiteľnosť alebo nezlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom na základe údajov, ktorými disponuje. [44]

72. Pokiaľ teda Komisia príkaz nevydá, nie je oprávnená ukončiť konanie a prijať rozhodnutie na základe údajov, ktorými disponuje.

d) O úvahách Súdu prvého stupňa

73. V odpovedi na výhradu, podľa ktorej Komisia nepreukázala, že Deutsche Post AG bola zvýhodnená, Súd prvého stupňa v bode 78 napadnutého rozsudku pripomenul rozličné štádiá uváh Komisie, ktoré sa objavujú v spornom rozhodnutí. Súd prvého stupňa tiež v tom istom bode pripomenul stanovisko Komisie vyjadrené na pojednávaní. [45]

74. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia vo svojom odvolaní, sa domnievam, že v rámci úvah, ktoré viedli Súd prvého stupňa v bode 88 napadnutého rozsudku ku konštatovaniu, že Komisia nepreukázala existenciu zvýhodnenia, Súd prvého stupňa neuprednostnil svoju vlastnú metódu výpočtu. V skutočnosti odhalil nedostatky vzťahujúce sa na problematiku rozsahu dôkazného bremena, ktoré nesie Komisia v rámci preskúmavania štátnej pomoci.

75. Súd prvého stupňa overil spôsob, akým Komisia v danom prípade postupovala, a konštatoval, že Komisia sa zdržala overovania toho, či suma platieb vykonaných spoločnosťou DB-Telekom prevýšila sumu konštatovaných čistých dodatočných nákladov Deutsche Post AG.

43 — Rozsudok zo 14. februára 1990, Francúzsko/Komisia, C-301/87, Zb. s. I-307, body 19 a 20 (ďalej len „rozsudok Boussac“). Ako spresnil Súd prvého stupňa v bode 75 napadnutého rozsudku, tieto požiadavky boli prevzaté v nariadení Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúcom podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, 1999, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339).

44 — Pozri rozsudok Boussac, už citovaný, bod 22, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. marca 2007, Scott/Komisia, T-366/00, Zb. s. II-797, bod 144.

45 — Podľa tohto stanoviska, keďže žalobkyňa nepredložila dôkaz, že pokryla svoje údajné čisté dodatočné náklady, ktoré vyvolala jej politika predaja so stratou, prostredníctvom iných zdrojov, ako sú platby vykonané spoločnosťou DB-Telekom, Komisia mohla oprávnene predpokladať, že spoločnosti Deutsche Post AG bola poskytnutá štátna pomoc vo výške 1,1187 miliardy DEM.

76. Súd prvého stupňa teda v súlade s článkom 36 Štatútu Súdneho dvora [46] vysvetlil dôvody, pre ktoré sa domnieval, že rozhodnutie Komisie je nedostatočné a nepresné.

77. Navyše, čo sa týka rozsahu preskúmavania, ktoré môže vykonávať Súd prvého stupňa, je potrebné vo svetle judikatúry pripomenutej v bodoch 18 až 24 týchto návrhov konštatovať, že Súd prvého stupňa správne pripomenul v bode 90 napadnutého rozsudku, že kvalifikovanie opatrenia ako štátnej pomoci nemôže v zásade odôvodniť priznanie širokej miery voľnej úvahy Komisii, pokiaľ neexistujú osobitné okolnosti súvisiace najmä so zložitou povahou predmetných štátnych zásahov.

78. V bode 91 napadnutého rozsudku teda Súd prvého stupňa správne uviedol, že aj keď judikatúra priznala Komisii určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o prijatie najvhodnejšej metódy na účely uistenia sa o tom, že nedošlo ku krížovej dotácii v prospech konkurenčných činností, nič to nemení na tom, že Komisia v súlade s už citovaným rozsudkom Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg nemôže kvalifikovať ako štátnu pomoc štátne prostriedky poskytnuté ako náhrada za dodatočné náklady súvisiace s plnením služby všeobecného hospodárskeho záujmu.

79. Z prvej vety bodu 91 napadnutého rozsudku teda jasne vyplýva, že kritika Súdu prvého stupňa sa týka právnej kvalifikácie a nie analýzy skutkových okolností vykonanej Komisiou.

80. Súd prvého stupňa teda nemal povinnosť konštatovať, aký je rozsah voľnej úvahy Komisie, a teda rozsah preskúmavania vykonávaného súdom Únie vo vzťahu k predmetným skutkovým zisteniam. Naopak, bez toho, aby sa výslovne vyjadril k tomu, či v danej veci išlo o komplexné ekonomické posúdenia alebo nie, vytýkal v druhej vete bodu 91 napadnutého rozsudku Komisii, že pokiaľ ide o určenie existencie zvýhodnenia v zmysle článku 87 ods. 1 ES, vychádzala z domnienky.

81. Úvahy Súdu prvého stupňa teda zotrvávajú v medziach právomoci súdneho preskúmavania, ktorou tento súd disponuje v rámci kontroly zákonnosti.

82. V dôsledku toho sa vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti domnievam, že Súd prvého stupňa nijako neporušil ustanovenia článku 87 ods. 1 ES, článku 86 ods. 2 ES

46 — Uplatniteľný na Súd prvého stupňa na základe článku 53 Štatútu Súdneho dvora.

a článku 230 ES. Otázka porušenia článku 36 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa tiež nevynára. Navrhujem teda Súdnemu dvoru, aby tento odvolací dôvod zamietol ako nedôvodný.

2. Posúdenie

85. Touto časťou prvého odvolacieho dôvodu Komisia len znova opakuje svoju argumentáciu vzťahujúcu sa na dôvodnosť metódy, ktorú uplatnila na účely konštatovania existencie protiprávnej pomoci.

B — *O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu*

86. V dôsledku toho sa vzhľadom na odpoveď na prvú časť prvého odvolacieho dôvodu domnievam, že argumentáciu Komisie by bolo možné bez ďalšieho vylúčiť.

1. Argumentácia účastníkov konania

87. V každom prípade výroky Komisie formulované v rámci druhej časti tohto odvolacieho dôvodu vyžadujú tieto pripomienky z mojej strany.

83. V rámci druhej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia podporovaná UPS tvrdí, že Súd prvého stupňa jej neoprávnene vytýkal, že nepreskúmala všetky dôkazy. Komisia tak kritizuje body 78, 85, 86, 87 a 88 napadnutého rozsudku.

88. Predovšetkým pripomínam, že podľa všeobecnej právnej zásady osoba, ktorá chce uplatniť právo pred súdom, musí preukázať skutočnosti, ktoré tvoria základ jej požiadavky, čo je pravidlo, ktoré sa často vyjadruje slávnym latinským výrokom *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*.[47]

84. Komisia sa v tomto kontexte venuje otázke dôkazného bremena. Tvrdí, že bolo úlohou žalobkyne v prvostupňovom konaní preukázať v rámci konania pred Súdom prvého stupňa nezákonnosť metódy použitej Komisiou a že ona sama nebola povinná preukazovať, že metóda využitá Súdom prvého stupňa je „nemožná“.

47 — Návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Tizzano 30. marca 2006 vo veci Laboratoires Boiron, C-526/04 (rozsudok zo 7. septembra 2006, Zb. s. I-7529), bod 68. Pre výslovné uznanie platnosti tejto zásady tiež v spore pred súdmi Spoločenstva pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. mája 1990, Sens/Komisia, T-117/89, Zb. s. II-185, bod 20. Pozri tiež rozsudky z 28. júna 1988, Komisia/Taliansko, 3/86, Zb. s. 3369, bod 13, rovnako ako aj z 5. októbra 1989, Komisia/Holandsko, 290/87, Zb. s. 3083, body 11 a 20.

89. Súd prvého stupňa teda správne uplatnil pravidlá upravujúce dôkazné bremeno, keď rozhodol, že je úlohou Komisie preukázať, že predmetné opatrenia predstavujú protiprávnu štátnu pomoc.

C — *O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu*

1. Tvrdenia účastníkov

90. Napokon pripomínam, že Súd prvého stupňa vzhľadom na obsah spisu rozhodol, že Komisia neoverila, či celková suma platieb vykonaných spoločnosťou DB-Telekom bola nižšia ako celková suma čistých dodatočných nákladov vyvolaných vykonávaním služby všeobecného hospodárskeho záujmu.

93. Komisia po tom, ako uviedla, že úvahy Súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku sú mylné, lebo nevysvetľujú, v čom je sporné rozhodnutie chybné, tvrdí, že argumentácia Súdu prvého stupňa nespočíva ani na predložených žalobných dôvodoch, ani na spornom rozhodnutí. Podľa nej je preskúmanie Súdom prvého stupňa poznačené metodologickým pochybením, čo ilustruje skutočnosť, že Súd prvého stupňa založil svoje úvahy na vyjadrení splnomocneného zástupcu Komisie na pojednávaní. Tvrdí, že začiatok bodu 79 napadnutého rozsudku, kde sa objavuje slovo „preto“ ukazuje, že Súd prvého stupňa priznal tomuto vyjadreniu rozhodujúci význam.

91. Tým Súd prvého stupňa vykonal posúdenie skutkového stavu, ktoré ho viedlo ku konštatovaniu, že existencia protiprávnej štátnej pomoci nebola preukázaná. Také posúdenie nepredstavuje, pokiaľ nedošlo k skresleniu dôkazov, ktoré mu boli predložené, právnu otázku, ktorá by ako taká podliehala preskúmaniu Súdnym dvorom. [48]

94. Okrem toho Komisia podporovaná BIEK a UPS uvádza na jednej strane, že Súd prvého stupňa dospel ku konštatovaniam, ktoré sú v rozpore so spisom. Podľa Komisie „v rozpore s tvrdením Súdu prvého stupňa v bode 82 napadnutého rozsudku, rozhodnutie jasne konštatuje, že ‚informácie, ktoré jej predložila Spolková republika Nemecko a podľa ktorých odvetvie prepravy balíkov z domu do domu je službou všeobecného hospodárskeho záujmu, neboli opodstatnené‘“. Komisia zdôrazňuje, že v bode 76 sporného rozhodnutia

92. Keďže teda Komisia nenamietla žiadne skreslenie dôkazov, navrhujem Súdnemu dvoru, aby druhú časť prvého odvolacieho dôvodu zamietol ako nedôvodnú.

48 — Pozri najmä rozsudok z 11. novembra 2004, Ramondín a i./Komisia, C-186/02 P a 188/02 P, Zb. s. I-10653, bod 46.

konštatovala, že na služby prepravy balíkov z domu do domu sa nevzťahuje povinnosť doručovania a teda ani úloha verejnej služby.

95. Na druhej strane sú podľa Komisie úvahy Súdu prvého stupňa v druhej časti bodu 82 napadnutého rozsudku chybné, keď konštatuje, že Komisia prinajmenšom implicitne uznala, že Deutsche Post AG zaznamenala okrem čistých dodatočných nákladov, ktoré spôsobila jej politika predaja so stratou, čisté dodatočné náklady, ktoré boli spojené s plnením služby všeobecného hospodárskeho záujmu.

2. Posúdenie

96. Čo sa týka úvodného tvrdenia Komisie, podľa ktorého Súd prvého stupňa priznal v bode 78 *in fine* napadnutého rozsudku rozhodujúci význam stanovisku zastávanému na pojednávaní splnomocneným zástupcom Komisie, stačí konštatovať, že toto stanovisko je spomenuté Súdom prvého stupňa na účely potvrdenia odôvodnenia sporného rozhodnutia vyjadreného na začiatku toho istého bodu napadnutého rozsudku. V každom prípade Komisia netvrdila, že toto tvrdenie je nesprávne.

97. Treťou časťou prvého odvolacieho dôvodu Komisia vytýka Súdnemu dvoru najmä to, že v rámci žaloby o neplatnosť skreslil skutočnosti uvedené v spise, čo predstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmavaniu Súdnym dvorom. Je ju teda potrebné preskúmať.

98. Po prvé, aby bolo možné rozhodnúť, či Súd prvého stupňa skreslil skutočnosti uvedené v spise, je potrebné porovnať text bodu 82 napadnutého rozsudku a text relevantnej pasáže sporného rozhodnutia.

99. Predovšetkým zo spisu vyplýva, že odvetvie prepravy balíkov z domu do domu zahŕňa dve zložky, konkrétne segment podnikateľskej klientely, ktorá sama vopred predtriedi balíky alebo podáva určité minimálne množstvo balíkov, a segment ZP.

100. V bode 76 sporného rozhodnutia Komisia vysvetľuje, že článok 2 ods. 2 bod 3 nariadenia o povinných plneniach (Postdienst-Pflichtleistungsverordnung) vylučuje zo všeobecnej povinnosti doručovania malé balíky,

pre ktoré sú dohodnuté zvláštne podmienky v rámci konkrétnych zmlúv s klientmi, ktorí vopred triedia svoje zásielky alebo tými, ktorí uzatvárajú zmluvy o spolupráci. [49]

101. Aj keby bolo možné pripustiť, že Komisia týmto konštatuje, že určité plnenia patriace do prvej zložky odvetvia prepravy balíkov z domu do domu sú z oblasti služby všeobecného hospodárskeho záujmu vylúčené, domnievam sa, že Súd prvého stupňa sa v prvej časti bodu 82 napadnutého rozsudku obmedzuje na zdôraznenie toho, že Komisia nekritizovala informácie poskytnuté nemeckou vládou. [50]

102. Na rozdiel od tvrdenia Komisie teda Súd prvého stupňa nijako neskreslil stanovisko vyjadrené Komisiou v spornom rozhodnutí.

103. Po druhé, pokiaľ ide o druhú časť bodu 82 napadnutého rozsudku, formulácia použitá Súdom prvého stupňa sa skutočne môže zdať nepresná.

104. Z úvah Súdu prvého stupňa však jasne vyplýva, že kritizované konštatovanie sa vzťahuje na citáciu bodu 73 sporného rozhodnutia, [51] v ktorom Komisia uviedla, že Deutsche Post AG znášala čisté dodatočné náklady, z ktorých len minimálna časť nesúvisela s plnením povinností služby všeobecného hospodárskeho záujmu.

105. Súd prvého stupňa z toho preto mohol vyvodiť, že Komisia nevylúčila skutočnosť, že Deutsche Post AG znášala čisté dodatočné náklady súvisiace s plnením služby všeobecného hospodárskeho záujmu. Na základe toho Súdnemu dvoru navrhujem, aby aj túto časť prvého odvolacieho dôvodu zamietol ako nedôvodnú.

49 — Bod 76: „Podľa dôvodovej správy týkajúcej sa nariadenia PPfLV, článok 2 ods. 2 bod 3 vylučuje zo všeobecnej povinnosti doručovania malé balíky, pre ktoré sú dohodnuté zvláštne podmienky v rámci konkrétnych zmlúv s danými klientmi – napríklad tými, ktorí vopred predtriedujú svoje zásielky alebo tými, ktorí uzatvárajú zmluvy o spolupráci. Podľa odôvodnenia môže byť táto podnikateľská klientela oslobodená od povinnosti doručovania, keďže konkurencia pôsobiaca v tomto odvetví vedie k nadbytočnosti povinnosti doručovania." [*neoficiálny preklad*]

50 — Bod 82: „Je teda potrebné uviesť, že ako Komisia okrem iného potvrdila vo svojich písomných vyjadreniach, na jednej strane v [spornom] rozhodnutí nekonštatovala, že informácie, ktoré jej boli poskytnuté Spolkovou republikou Nemecko, podľa ktorých preprava balíkov z domu do domu predstavuje [službu všeobecného hospodárskeho záujmu], neboli dôvodné, a na druhej strane prinajmenšom implicitne uznala, že… Deutsche Post AG tiež zaznamenala okrem čistých dodatočných nákladov, ktoré spôsobila jej politika predaja so stratou, čisté dodatočné náklady, ktoré boli spojené s plnením [služby všeobecného hospodárskeho záujmu] (ďalej len ‚nesporné čisté dodatočné náklady')." [*neoficiálny preklad*]

51 — Citácia objavujúca sa v bode 81 napadnutého rozsudku.

V — O druhom odvolacom dôvode predloženom Komisiou

1. Argumentácia účastníkov konania

106. Týmto odvolacím dôvodom Komisia podporovaná BIEK a UPS v podstate Súdu prvého stupňa vytýka, že ju nahradil tým, že namiesto nej uskutočnil preskúmanie, ktoré Komisia nikdy nevykonala. Podľa nej v bodoch 97 až 109 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa preskúmal informácie, ktoré neboli predmetom žiadneho preskúmavania v spornom rozhodnutí a ktorých spoľahlivosť nebola potvrdená.

107. Komisia, ku ktorej sa v tomto ohľade pripojil najmä BIEK, vytýka Súdu prvého stupňa, že porovnal účtovné výsledky s kompenzačnými platbami z verejných zdrojov a so spätnými platbami. Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že predátorské ceny nemohli byť financované z verejných zdrojov vzhľadom na to, že finančné náhrady vo výške 11,081 miliardy DEM boli nižšie ako suma účtovných strát vo výške 4,945 miliardy DEM a spätných platieb vo výške 10,104 miliardy DEM.

108. Podľa Komisie je táto argumentácia nesprávna z viacerých dôvodov.

109. Predovšetkým podľa odvolateľky Súd prvého stupňa nepreukázal, že Deutsche Post AG mohla finančne prežiť bez finančnej náhrady. Aby však bolo možné dospieť k záveru, že Deutsche Post AG bola schopná financovať náklady predátorských cien svojimi vlastnými zdrojmi bez príspevkov z verejných zdrojov, taký dôkaz by bol nevyhnutný.

110. Ďalej analýza finančného účtovníctva vykonaná Súdom prvého stupňa neumožnila odpovedať na túto otázku. Podľa Komisie je totiž na určenie toho, akým spôsobom boli predátorské ceny financované, potrebné preskúmať predovšetkým výšku voľných prostriedkov. Otázkou teda nie je to, či kompenzačné platby boli vyššie alebo nižšie ako účtovné straty, ale či kompenzačné platby poskytli Deutsche Post AG dostatočnú likviditu na to, aby disponovala peňažnými tokmi, ktoré by jej umožnili financovať jej nekalú cenovú politiku.

111. Komisia okrem toho uvádza, že analýza peňažných tokov mala siahať pred rok 1995, a tvrdí, že Súd prvého stupňa zrejme prirátal spätné platby k nákladom, čo zvýšilo účtovné straty. Spätné platby však nemôžu byť podľa nej považované za bežné náklady, keďže

plnili dvojakú funkciu, teda nahrádzali dane a dividendy. [52]

112. Napokon Komisia zdôrazňuje potrebu aktualizovať príjmy a výdavky na základe toho istého roka tak, aby bolo možné porovnať prírastky alebo peňažné toky za jednotlivé roky.

2. Posúdenie

113. V rámci druhého odvolacieho dôvodu, ktorý vzhľadom na jeho predmet musí byť považovaný za osobitný odvolací dôvod, Komisia kritizuje doplňujúce odôvodnenie Súdu prvého stupňa v tom, že Súd prvého stupňa preskúmaval otázku, či platby vykonané spoločnosťou DB-Telekom umožnili Deutsche Post AG s ohľadom na straty, ktoré zaznamenala v rokoch 1990 až 1995, pokryť údajné čisté dodatočné náklady, ktoré spôsobila jej politika predaja so stratou v rokoch 1994 a 1999.

114. V tomto ohľade pripomínam, že odvolací dôvod smerujúci proti doplňujúcemu odôvodneniu treba považovaný za neúčinný, keďže nemôže viesť k zrušeniu rozsudku. [53] Odvolacie dôvody spochybňujúce doplňujúce odôvodnenie, ktoré nie je nevyhnutnou oporou rozhodnutia, treba tiež zamietnuť. [54]

115. Pre prípad, že by Súdny dvor zastával názor, že nie je nepochybné, že tento prvok odôvodnenia Súdu prvého stupňa má nadbytočnú povahu, a to napriek tvrdeniu v tomto zmysle v bode 97 napadnutého rozsudku, navrhujem alternatívnu úvahu.

116. V prejednávanej veci Súd prvého stupňa prekročil medze preskúmavania sporného rozhodnutia tým, že použil údaje hospodárskej povahy objavujúce sa v spise na účely prezentácie svojho vlastného výpočtu.

117. Domnievam sa, že tento druh konania v zásade nepredstavuje úlohu prináležiacu súdu Únie v spore vo veci preskúmania zákonnosti. Zdá sa mi, že skutočnosť, že Súd prvého stupňa nahrádza svojím vlastným posúdením posúdenie Komisie, a teda

52 — V tomto ohľade poznamenávam, že v rámci tejto veci Komisia dôvodila údajnou existenciou sústavnej straty počas dotknutého obdobia. Splatné dane, rovnako ako aj dividendy sú však obvykle platené zo zisku bežného účtovného obdobia.

53 — Rozsudky z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 148, rovnako ako aj z 13. septembra 2007, Common Market Fertilizers/Komisia, C-443/05 P, Zb. s. I-7209, bod 137. Pozri tiež, pokiaľ ide o dostatočnosť jedného z dôvodov na opodstatnenie výroku napadnutého rozsudku, rozsudok z 28. októbra 2004, van den Berg/Rada a Komisia, C-164/01 P, Zb. s. I-10225, bod 60, rovnako ako aj uznesenia z 28. septembra 2006, Unilever Bestfoods/Komisia, C-552/03 P, Zb. s. I-9091, bod 148, a z 13. marca 2007, Arizona Chemical a i./Komisia, C-150/06 P, bod 47.

54 — Rozsudok z 2. júna 1994, de Compte/Parlament, C-326/91 P, Zb. s. I-2091, body 107 a 123.

protiprávne narúša rozsah jej voľnej úvahy, predstavuje mimoriadne závažné riziko. [55]

118. V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že Súd prvého stupňa sa tým, že v bodoch 103 až 108 napadnutého rozsudku vykonal analýzu finančných údajov vzťahujúcu sa na schopnosť platieb vykonaných spoločnosťou DB-Telekom pokryť dodatočné náklady vzniknuté politikou predaja so stratou vedenou Deutsche Post AG v rokoch 1994 a 1999, dopustil nesprávneho právneho posúdenia spočívajúceho v tom, že nahradil posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením.

119. Napriek tomu sa domnievam, že odôvodnenie predchádzajúce bodu 97 napadnutého rozsudku predstavuje samostatný a rozhodujúci právny základ, na ktorom oprávnene spočíva zrušenie sporného rozhodnutia.

120. Hoci je teda druhý odvolací dôvod dôvodný, nemôže viesť k spochybneniu napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom tento rozsudok zrušil sporné rozhodnutie, keďže toto zrušenie má svoj základ v analýze, podľa ktorej Komisia z právneho hľadiska dostatočne nepreukázala, že platby vykonané spoločnosťou DB-Telekom zvýhodnili spoločnosť Deutsche Post AG v zmysle článku 87 ods. 1 ES. [56]

VI — Odvolacie dôvody prednesené ostatnými účastníkmi konania

A — *Vyjadrenia vedľajších účastníkov, ktorí vstúpili do konania na podporu Komisie*

121. Okrem svojej podpory tak BIEK, ako aj UPS rozvíjajú vlastnú argumentáciu, aj keď sa zväčša zhoduje s odvolacími dôvodmi rozvíjanými Komisiou.

122. Táto argumentácia sa týka hlavne toho, že Súd prvého stupňa údajne porušil zásady vyplývajúce z judikatúry Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg tým, že nekonštatoval, že nebola splnená žiadna z požiadaviek stanovených týmto rozsudkom, ktorá by mohla vyňať náhrady získané za

55 — Pozri v tomto ohľade body 89 a 90 návrhov, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott 17. septembra 2009 vo veci Komisia/Alrosa, C-441/07 P (vec v konaní pred Súdnym dvorom).

56 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Tetra Laval, už citovaný, bod 89.

poskytovanie služby všeobecného hospodárskeho záujmu z pôsobnosti pravidiel v oblasti štátnej pomoci. BIEK tiež Súdnemu dvoru vytýka, že nesprávne vyložil podmienky stanovené v už citovanom rozsudku BUPA a i./Komisia.

B — *Posúdenie*

123. BIEK konkrétne tvrdí, že Súd prvého stupňa nesprávne vyložil pravidlá upravujúce dôkazné bremeno, keďže v bode 86 napadnutého rozsudku vytýka Komisii, že sa neuistila, že suma uskutočnených platieb neprevýšila čisté dodatočné náklady spojené s plnením služby všeobecného hospodárskeho záujmu.

125. Predovšetkým, pokiaľ ide o údajné porušenie judikatúry Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, konštatujem, že v bodoch 68 až 74 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa správne pripomenul uplatniteľnú judikatúru vzťahujúcu sa na kvalifikáciu pojmu štátna pomoc a potom judikatúru vzťahujúcu sa na problematiku náhrady, z ktorej sa majú financovať povinnosti verejnej služby. Citoval najmä podmienky definované v uvedenom rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg.

124. UPS zasa tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia v tom, že sa domnieval, že podpora poskytnutá spoločnosti Deutsche Post AG predstavovala „náhradu“ za službu všeobecného hospodárskeho záujmu (bod 73 napadnutého rozsudku) bez toho, aby overil, či toto poskytovanie služieb bolo skutočne plnením služby všeobecného hospodárskeho záujmu. UPS tiež uvádza, že Súd prvého stupňa neuplatnil podmienky už citovaného rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, keď dospel k záveru, že Komisia z právneho hľadiska dostatočne nepreukázala, že platby vykonané spoločnosťou DB-Telekom zvýhodnili Deutsche Post AG (bod 88 napadnutého rozsudku).

126. Treba však napriek tomu konštatovať, že analýza Súdu prvého stupňa sa týka zákonnosti sporného rozhodnutia.

127. Súd prvého stupňa totiž v bode 94 napadnutého rozsudku pripomenul, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí uspokojila s konštatovaním, že čisté dodatočné náklady vyvolané politikou predaja so stratou Deutsche

Post AG nemohli byť predmetom náhrady. Naproti tomu ani neoverila, ani nepreukázala, že Deutsche Post AG nezaznamenala iné dodatočné náklady súvisiace s plnením služby všeobecného hospodárskeho záujmu, v súvislosti s ktorými mala právo požadovať náhradu prostredníctvom všetkých platieb vykonaných spoločnosťou DB-Telekom za podmienok, ktoré stanovuje už citovaný rozsudok Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg.

128. Súd prvého stupňa preto v bode 95 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že keďže Komisia neuskutočnila v tomto ohľade žiadne skúmanie ani posúdenie, nie je úlohou súdu Únie, aby namiesto Komisie uskutočnil preskúmanie, ktoré ona nikdy nevykonala, a aby odhadol, aké závery by z neho vyvodila.

129. Napokon, pokiaľ ide o problematiku porušenia pravidiel upravujúcich dôkazné bremeno a o to, že Súd prvého stupňa neurčil povahu služieb poskytovaných spoločnosťou Deutsche Post AG, tieto odvolacie dôvody splývajú s druhou a treťou časťou prvého odvolacieho dôvodu Komisie. Nie je teda potrebné ich opätovne preskúmavať.

VII — Záverečné poznámky

130. Podľa mňa uplatnenie kompenzačného prístupu v rámci financovania verejnej služby všeobecného záujmu, ako bolo prijaté v judikatúre Súdneho dvora, vylučuje každú metódu, podľa ktorej nie je potrebné vykonať výpočet umožňujúci stanoviť náklady na službu a porovnať ich so sumami vyplatenými ako náhrady. Ak sa však Súdny dvor rozhodne pre jeden alebo druhý variant prístupu nazývaného „štátna pomoc“, nemožno vylúčiť, že predmetná pomoc bude považovaná za nezlučiteľnú s vnútorným trhom vzhľadom na protisúťažné správanie podniku, ktorý je príjemcom. Domnievam sa však, že kompenzačný prístup je už v judikatúre ustálený a po rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg viac odôvodnený ako tieto alternatívy.

131. Na základe uvedeného Súdnemu dvoru navrhujem, aby odvolanie Komisie, ako aj vzájomné odvolanie v celom rozsahu zamietol a zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

VIII — Návrh

132. Navrhujem teda, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie Európskej komisie, ako aj vzájomné odvolanie v celom rozsahu,

— zaviazal Európsku komisiu na náhradu trov konania.